

Проект „Фантастично читалище“

Сборник от научно-фантастични произведения

Списание „Криле“

1992 г.

София, 2014

Библиография

[О, боже!](#)

Фантастичен разказ. Автор Петър Китински. Списание „Криле”, брой 1 от 1992 г.

О, боже!

Фантастичен разказ

Петър Китински

Астронавт шеста степен Зевс беше от ония особи, които професионалните покорители на Космоса наричат „парашутист“. Той се беше „спуснал“ сред екипажа на трансгалактически диск „Олимп“ подобно на дървен десантчик: без необходимите физически и интелектуални данни, а само с една платинена плочица, върху която се мъдреше печатът на Втория духовен баща от планетата-майка. Този печат решаваше всичко.

Злите езици на „Олимп“ приказваха, че същият този Зевс бил получил височайшия печат благодарение на красавицата си жена, която била въртиопашка от „голямото доброутро“. Намериха се и астронавти, които направо го нарекоха „рогоносец“ и когато на третия месец от полета стана ясно, че „парашутистът“ не е в състояние да изпълнява що-годе някаква отговорна работа, изпратиха го в кухнята. Там обаче астронавт шеста степен Зевс прояви неочаквани умения и този факт поуспокои екипажа. След време престанаха да го одумват и кажи-речи го забравиха.

Командирът на експедицията – капитан Боол, имаше по-особено мнение за Зевс, той бе врял и кипял в занаята, очакваше да бъде пенсиониран веднага след завръщането и затова мъдро прецени, че Вторият духовен не току-тъй е изпратил лицето Зевс в поверения му трансгалактически диск. На шефовете от главната галактическа служба щеше да им дойде дъшеш, ако той, Боол, направеше някой гаф в самия край на кариерата си. Тогава по дяволите щяха да идат и

надеждите за персонална пенсия, и мечтите за спокойни старини на някоя малка уютна планетка от съзвездието „Опал“. Затова капитанът реши: „парашутистът“ Зевс не е никакъв „парашутист“, а чиста проба шпионин. И реши да го обикне.

После се залови с командването на експедицията. И така се залови, че на единадесетия месец от началото на полета обърка всички, параметри на маршрута.

Междувпрочем трябва да отбележим, че астронавт шеста степен Зевс не беше нито рогоносец (ходеше още ерген), нито шпионин на Втория духовен, а само син на негов трети братовчед. И въпреки че родството с мислещ от такъв висок ранг му отваряше всички врати, то не му пречеше да е малко малоумен, малко смахнат и малко наивен. Преди година време бе тупнал с крак и бе извикал на баща си: „Искам да участвувам в трансгалактическа експедиция. Искам да видя свят!“

Иначе той си беше една кристално чиста душа. Истинско агне. Обичаше. Обичаше всички и искаше всички да го обичат. Беше птичка, родена да хвърка от клон на клон, да пие жадно чистия въздух, да кълве от плодовете в градините на живота и да чурулика. Зевс чуруликаше в стихове, които както казваше семейният им приятел, поетът Мая, бяха хубави, защото нямаха смисъл.

– Вижте колко са прекрасни звездите, как светят далечините! – замечтано каза той в съдбовната минута, когато пред чаша силно папе капитан Боол му съобщи за окончателния провал на експедицията.

– Но аз нямам никаква вина – изстена старият астронавт. – Ония некадърници, помощниците ми, объркаха маршрута!

– Не се ядосвайте, капитане – нехайно подхвърли Зевс. – Най-важното е, че летим! Летим с шеметна скорост!

– Това не означава, че някога ще се върнем обратно у дома – опули пияни очи капитанът. – Ние съвсем, ама съвсем сме загубени!

– Така ли!? – възкликна Зевс. – Интересно! Ще трябва да напиша нещо по този повод.

„Идиот“ – беше си помислил тогава капитан Боол и беше побягнал да провери какво става из другите сектори на диска. А там след двата неуспешни опита за излизане през субпространството, след непредвидения престой в четвъртото измерение и изскачането в съвсем непознат район на Вселената ставаха страшни неща. Отчаяният екипаж се бе разделил на две половини и дух на отчуждение, подозрителност и дори ненавист витаеше навсякъде. Едната половина от астронавтите беше на мнение, че дискът трябва да бъде насочен към звезда, която условно бяха нарекли „Спасение“, а другата – към звезда със също така условното название „Изход“. Страшното бе, че тези две звезди светеха в диаметрално противоположни точки на пространството и че всяка една от спорещите страни смяташе себе си за единствено права. Капитан Боол правеше отчаяни опити да балансира между двете групировки, но така и не успя да ги помири. А когато на третата година от безсмисленото реене в безкрая в залата за отдых стана първото голямо сбиване между членовете на противостоящите сили, капитан Боол съвсем се предаде, затвори се в командния сектор и остави всичко на съдбата. На съдбата и на... астронавт шеста степен Зевс. Защото ако се погледнеше трезво на нещата, само „парашутистът“ бе запазил относително здравия си разум в създалата се ситуация. По-точно, той бе толкова невеж в

космическите работи, че не беше в състояние да проумее цялата трагедия на случилото се. Както и до катастрофата Зевс редовно и акуратно съставяше всекидневното меню и дори разнасяше още горещата храна по каютите. Ония, които живееха вътре, го посрещаха с презрителни погледи, наричаха го открито „парашутист“, обсипваха го с нецензурни думи. А някои направо му казваха, че мислещ, който не е на нечия страна, изобщо не е никакъв мислещ. Но нали той по рождение бе лишен от чувството за собствено достойнство, преглъщаше всичко това и по цели вечери съчиняваше оди за Космоса. И само след онази сутрин, в която старшият механик Хефес навря лицето му в супата, в душата на Зевс припламна огънчето на омразата. Вечерта, преди да си легне, той погали изгорения си нос и прошепна: „Ще види той! Тъпкано ще му го върна!“

Работите щяха да продължават така още дълго, ако групата на ония, които настояваха да се лети към звездата Спасение, не се опита да завземе командния сектор на „Олимп“ и със сила да прокара позицията си. Опитът, разбира се, беше неуспешен, защото предвидливият капитан Боол беше блокирал входа. Още същата нощ той на пръсти се промъкна в кухнята, където спеше Зевс, събуди го и бързо заговори:

– Драги ми Зевсе, всичко е загубено! Ония там са озверели. Ако не утре, то след месец все някоя от групировките ще разбие входа и тогава ще се случат ужасни неща.

– Какво толкова ужасно може да се случи – сънено попита Зевс. – Нали така и така си летим?

– Може! – строго каза капитанът. – Може! Сега полетът е плод на единоначалието, а ако ония завладеят управлението, той ще се превърне в прищявка на анархията. Това ще бъде

непоправимо отклонение от всичко, на което ни е научила нашата мила цивилизация! Крах на законността!

И докато астронавт шеста степен глупаво примигваше, капитан Боол измъкна от гащеризона си сребриста метална пръчица.

– Вземи! – подаде я той на Зевс. – Това е сърцето на „Олимп“. Вечният генератор на енергия... Той вече не е нужен нито на двигателя, нито на мен, нито на ония.

И капитанът кимна с глава към преградата, зад която спеше екипажът.

– Вземи го и никому не го показвай! По-добре без двигателна енергия, отколкото с енергия в ръцете на отчаяни...

После той тръгна към изхода, изведнъж се обърна и рече:

– И да не си посмял да натискаш червения бутон!

Рече и излезе. А след малко астронавт шеста степен Зевс го видя да прелита без скафандър и по чорапи покрай илюминатора на кухнята: с ококорени мъртви очи и безпомощно разперени ръце. Зевс дълго гледа как ги напуска капитанът и когато тялото на Боол съвсем изчезна в безкрая, седна и започна да пише нова поема – този път патетично-героическа...

Всъщност, за да сме справедливи докрай, трябва да кажем, че не друг, а именно астронавт шеста степен Зевс пръв съзря на екраните планетата, която по-късно влезе във вселенските регали под името Земя. Той пръв прие данните, които предаваше бордовият компютър. Пръв и единствен, защото двете групировки тъкмо по това време бяха започнали втория голям бой в залата за отдих. И докато компютърът се мъчеше да ги надвика, че атмосферата на новооткритата планета съдържа кислород, че имала континенти, морета, планини и равнини, че било открито и население, – биороботи с

допотопни тактико-технически данни, ония си налагаха тежки юмручни удари, чупеха шахматни дъски от главите си, замеряха се с каквото им попадне.

Зевс, разбира се, направи опит да им съобщи, че планетата се приближава със застрашителна бързина, но думите му потънаха в невероятната врява. И добре че в последния момент аварийната система се включи, та ударът на диска в един от върховете на някаква планина не беше гибелен. Чисто и просто това си беше удар, който превърна „Олимп“ в неспасяема развалина.

Но когато става дума за убеждения, у мислещите не съществува понятието „компромис“: кой с клатушкане, кой на четири крака, а кой и пълзешком – те се измъкнаха от бившия трансгалактически диск и вместо да се огледат наоколо, разделиха се отново на два враждуващи лагера.

– Ако сега летяхме към Спасение – викаха едните, – нямаше да се случи хей това нещастие.

– Оооо! – отвръщаха им зло другите. – Ако се носехме към Изход, то изобщо нямаше да се случи.

Само астронавт шеста степен Зевс не знаеше грижа (при удара бе унищожена кухнята) и неуморно съчиняваше стихове, препълнени от възторг към слънцето, зелените гори, меките ливади и бистрата вода на ручеите. Единствената грешка, която допусна през този първи ден върху новата планета, бе, че, воден от неудържимото желание да излее душата си пред някого, тичаше от група към група и патетично декламираше съчиненията си. Отначало спорещите не му обръщаха внимание, по-късно започнаха да го пъдят с викове и обидни думи, а накрая старши механикът Хефес взе, че го ритна безжалостно по задните части и викна:

– Пръждосвай се от очите ми, роконосец с роконосец!

...Когато се спусна в равнината, прокуденият с учудване видя, че биороботите, населили планетата, водят по своему безгрижен и красив живот. И те като екипажа на „Олимп“ се бяха разделили на две части: едните пасяха стада рогати и безроги животни, ровеха земята с примитивни сечива и готвеха храна, а другите тичаха из горите с копия и лъкове в ръце и гонеха всякакъв дивеч. Зевс реши този път да не остава по средата и се присъедини към вторите. Тичаше след ловците и жадно пиеше чистия въздух. Колко буйство, колко поезия имаше в тази бясна гонитба!

Но изведнъж иззад някакъв храсталак изскочи едно огромно жълто животно с дълга грива и още по-дълга опашка.

– Лъв! Лъв! – закрещяха ужасени биороботите и побягнаха назад.

Един от тях неволно блъсна Зевс, събори го на земята и когато злополучният астронавт дойде на себе си, видя отблизо страшната паст на чудовището. Още миг и остриите зъби на звяра щяха да се впият в плътта му. Загубил ума и дума, Зевс зашари с ръце наоколо и като не намери нещо по-тежко и потвърдо, измъкна от гащеризона си генератора на „Олимп“, протегна го напред, за да се защити, и без да иска, натисна червения бутон. Проблесна светкавица, чу се оглушителен гръм и той видя как жълтият звяр се изпарява.

После историята се разви с шеметна бързина. Биороботите ахнаха, налягаха ничком по земята и започнаха да викат в хор:

– Бог! Бог! Бог!

Астронавт шеста степен Зевс се помъчи да им обясни, че не е никакъв бог, а чисто и просто член от трансгалактическа експедиция по име Зевс, но ония още по-екзалтирано закрещяха:

– Богът Зевс! Богът Зевс!...

– Но аз съм от „Олимп“ – помъчи се да ги успокои зашеметеният астронавт.

И посочи с пръст към върха. Посочи, но биороботите не искаха да го чуят. Те се приближиха, вдигнаха го на ръце и го понесоха към своя град. Носеха го и припяваха:

– Бог Зевс от Олимп, бог Зевс от Олимп...

Три дни и три нощи астронавт шеста степен Зевс опитваше от всички прелести на планетата: тъпчеше се с печен дивеч, наливаше се с червено вино и амброзия, галеше женска плът, далеч надхвърляща всички представи на мислещите за похотта, слушаше с наслада нежните звуци на арфи и лютни. А което бе най-важното, рецитираше на воля одите и поемите, които бе съчинил на борда на „Олимп“. Местното население го слушаше в захлас и шепнеше: „Божествено! Божествено!“ А, той, изпълнен с добрата и нежност към тия макар и изкуствени, но чувствителни същества, за да им направи удоволствие, пускаше наляво и надясно мълнии от генератора.

На четвъртия ден астронавт шеста степен Зевс се сети за злополучните си колеги. Помисли си какво ли правят те в този час – без продуктите на неговата кухня, сред пустоша на онзи ветровит връх. В душата му пламна чувството за дълг към тия мислещи и обладан от желанието да облекчи съдбата им, заповяда на домакините си да приготвят много храна и пиене и ги поведе към върха.

Но когато в далечината проблесна купола на смачкания трансгалактически диск, местните жители се проснаха на земята и завикаха:

– Ние сме дотук, боже! Простосмъртните нямат право да навлизат в царството ти.

Зевс видя побелелите им от страх лица и махна с ръка:

– Така да бъде! Върхът е на две крачки.

И се завтече нагоре към своите.

Горе картината бе такава, каквато я бе оставил. Брадясали и с омачкани гащеризони мъжете от двете противостоящи групировки още спореха. У жените бе надделял здравият смисъл и забравили временно, че са носителки на различни убеждения, те бяха разпалили огън и варяха каша от гъби, корени и диви плодове.

– По дяволите, тази помия! – весело викна Зевс. – Нося ви най-вкусните ястия на света!

И той преобърна в огъня плебейската закуска на своите събрата.

– Аааа! – изрева тогава все още запененият Хефес. – Пак ли си тук, парашутист скапан!? Не стига, че не застана на ни една от двете страни, но сега ни лишаваш и от закуска!

И той скокна и с кръвясали очи се хвърли към списания Зевс. Ритна го безжалостно, заудря го по главата с огромните си юмруци. Сякаш отдавна очаквали това, останалите закрепяха:

– Удрий, Хефест! Така му се пада на плазмодия! Ако се беше присъединил към една от страните, онзи глупак, капитан Боол, нямаше дълго да устои в командния сектор, нямаше така подло да ни изчезне с вечния генератор!

– Но защо правят това!? – мислеше с отчаяние проснатият на земята астронавт шеста степен Зевс. – Аз им нося храна. Аз в нищо не съм виновен. Аз просто исках да участвам в един най-обикновен трансгалактически полет. Исках да видя малко свят...

Той се сви на кълбо и в същия миг усети в джоба си твърдата повърхност на генератора. Нещо закипя в иначе кротката му кръв, спомни си за трите дни щастие, които му

дариха местните жители. Спомни си и бързо извади металната пръчица. После я насочи към нозете на старши механика Хефес (не посмя по-нагоре, беше и жалостив) и натисна червения бутон. Проблесна светкавица, разнесе се гръм и Хефес се срина на земята с изгорели, осакатени крака.

– О, боже! – изписка обезумял от болка той.

– О, боже! – ахна изненаданият и стреснат екипаж на „Олимп“.

– Всесилен е Зевс! – разнесе се в подножието на върха възторженият хор на местното население. – Всесилен е Зевс!

– О, боже! – простена още веднъж Хефес и заплака.

Астронавт шеста степен Зевс го погледна пренебрежително, обходи с поглед останалите, после вдигна глава и високо изрече:

– Да, аз съм вашият бог! Аз съм богът Зевс! Богът!

Генераторът на вечната енергия всевластно блесна в десницата му.

– Богът, богът, богът – многократно се отзова планинското ехо.

И в този величав миг бившият астронавт шеста степен Зевс почувствува как някогашните професионалисти от трансгалактическата експедиция неудържимо започват да се смаяват в очите му. Смаяваха се, смаяваха се, докато съвсем му заприличаха на малки нищожни буболечки, които покорно и безпомощно пъплят в нозете му. После той се обърна към останките на диска и насочи мълнията си натам. Когато всичко се превърна в пепел и дим, Зевс заби пръст в гъстия си перчем и рече:

– Преди да ни напусне, славният ни капитан Боол ми каза: „Вземи вечната сила на мълнията, Зевсе! Предавам я на теб, защото ще е хиляди пъти по-добре тя да е в ръцете на един

„парашутист“, отколкото в ония на прекомерно знаещите.” Така ми рече той и сега виждам, че беше прав.

Буболечките – мислещи, в краката му заклатиха главички и тихо запълзяха наоколо.

А Зевс прокара няколко пъти длан по изпотеното си чело: искаше да си спомни дали точно тези думи му беше казал капитанът на прощаване.

Мисли, мисли, мисли и като разбра, че няма да може да си спомни, махна с ръка и рече на себе си: „Сигурно тези му бяха думите. Какво друго е могъл да измисли старецът...”

